నీ తి స్తం భం

భూమిమీద ఆగస్టు మబ్బులనీడలు అందాలుగా నడుస్తున్నాయి. తొరతొరగా చెదురుతో, చల్లగాలి మెత్తగా నీడల్ని తాకుతో వచ్చి, గదిలోవస్తువుల్ని చీకాకుపరుస్తున్నది. మిత్రులందరూ భోజనాల అలసటతో సిగరెట్లు కాలుస్తున్నారు. కూతురు నామకరణ మహోత్సవానికి నాగభూషణం యింటి కొచ్చారువాళ్ళు. నాగభూషణం చలమిస్టు చలానికిమల్లేనే. అతనుకూడ కూతురుకు దేనికీ అందని పేరుబెట్టాడు. అతన్ని చూస్తే రచయిత సుబ్బారావుకు పెద్దకోపం. పనిగట్టుకొని నాగభూషణం అతనికి కీడుఅనేది ఏమీ చెయ్యలేదు.

అసలు 'చలం' అంటే సుబ్బారావుకు మంట. వాడి మూలంగా సమాజమంతా నాశనమవుతోందంటాడు. ఆడవాళ్ళు చంకల్లోకి రవికలు కుట్టించుకున్నా, కడియాలు, అందెలు తీసిపారేసినా, సన్నటి గరగరచప్పుళ్ళ చీరెలు తొడలుకనపడేటట్టు కట్టుకున్నా, చలమే కారణమని, అంతటితో ఆగక సినిమాలో యిటీవల సెక్సుఅప్పీలు డాన్సులుచెయ్యడానికి, రేడియోలో, గ్రాంఫోనులో, పత్రికల్లో ప్రేమపాటలు, తుమ్మెద, కోకిల, చల్లగాలిపాటలు పాడటానికి చలంగాడు కారణమంటూ, అసలు ఆడవాళ్ళను చూడగానే భక్తిపుట్టకుండా, మొగవాళ్ళకు కామంపుట్టడంగూడ, వాడుచేసిన అఘాయిత్యమేనని ముగిస్తాడు, సుబ్బారావు.

సుబ్బారావు రచనలను ప్రకటించేపత్రికలు తెలుగులో వ్రుంకషం, ఆంధ్ర నీతివంతుల సంఘం పురాజన్మ సుకృత విశే

షం. చలాన్ని అతనిని, లోలోపలకాక, బహిరంగంగా పొగిడే బహుకొద్దిమంది తెలుగువాళ్ళను పత్రికల్లో చీలుస్తో, రక్త పాతాలు జరుపుతో రచనా పరంపరలు తెలుగు లోకంలోకి కార్చాడు సుబ్బారావు.

'ఇదిగో! చూశావా, "పిలక" పత్రికవారి జన్మదిన సంచికలో "చలం మలం" అని వొక కథ రాశాను. ఈపత్రిక- వాడిగ్గూడ వొక కాపీ పంపాలే! ఇది చూసినతరువాత చలం ఆత్మహత్య చేసుకొంటాడని నా నమ్మకం;' అన్నాడు సుబ్బా రావు చేతులో పత్రిక బల్లమీద ఏడేసి.

"యేమని రాశావు?" అన్నారొకరు.

"మామూలేగా! భావాలను అంగీకరించే ధైర్యంలేక, ఆ క్రెడిట్‌ని శైలికీ, వర్ణలకూ, రచనా పాటవానికీ అంటగడ తాడు" అన్నాడు నాగభూషణం.

"ఇది చదువు ముందు, తరవాతమాట్లాడు"

"వొద్దు, చలంమీద విమర్శలు చదివిచదివి తలనొప్పి పెడుతోంది. మామూలు ఏడుపేగా! సంఘం పాడైపోతోంది. యివి చదివిన తర్వాత ఏ ఆడదీ మొగవాడితో కాపురం చెయ్యాదు. లేచిపోతారు సంసారాలు వదిలి—ప్రజలు నైతిక పతనం అవుతారు......మామూలు ఏడుపే. కొత్తకంతా ల్లోంచి తప్ప మార్పులేదు, ఆనాడు, యీనాడు, ఎవరినుం చైనాసరే చివరికి.

"కాదంటావా? నన్నడిగితే అసలు ప్రజలు ఇంత బరి తెగించిపోవటానికి, వాడు కారణం, ఎట్లాకాదో చెప్పు?"

"నిజంకావొచ్చు చలాన్ని సరిగ్గా అర్థంచేసుకోనివాళ్లకు.........నువ్వేం చదివావు అతనిసాహిత్యం అతన్ని తిట్టటానికి?"

"మొదట 'పాపం!' చదివాను. అప్పుడే నా మనస్సులో పలికింది ఈ పురుగును ఆంధ్రులు బతకనివ్వటం ఎందుకా అని? అప్పణ్నుంచీ......"

"అట్లాచెప్పు. అందుకే అతను నీ కోపానికి కారణం అయ్యాడు. మొత్తంసాహిత్యం చదువు; నీబోటి పిచ్చినాన్నల కోసం అనంతంగా బాధలుపడటం, ఘోష వినిపిస్తాయి."

"వొద్దు, ఎంతరాసినా వొకటే! కామం, కామం, ప్రేమ, ప్రేమ, శృంగారం, నరాలతీపు, తియ్యాని బాధ, లేచిపోవటం— అంతేగా! లేచిపోయినవాళ్ళ చరిత్రలుతప్ప అతగాడికి మరొకటి కుదరదు రాయటానికి! ఇంకేనా జీవితమంటే! ఒక్కచోటైనా తిండినిగురించి రాశాడా? అతనుతిట్టే, విమర్శించే వ్యవస్థ అసలు ఎందుకొచ్చినయ్యో ఆలోచించాడా? రోగచరిత్ర తెలీకుండా మందులువాడే డాక్టరుకీ చలానికీ ఎక్కడుంది భేదం?" అని ఆయాసంవల్ల ఆవేశంతో ఆగిపోయినాడు సుబ్బారావు. విజయాన్ని సాధించినట్లు మొఖం చాటంత విస్తరింప చేసుకొని అందరివంకా చూసి——

"వుండు. నువ్వన్నట్టు చలంగారికి లేచిపోయేవాళ్ళ చరిత్రలుతప్ప రాయటానికి కుదరదేమో. అతను వేసిన మహాస్త్రాలు సంఘానికెక్కడా తగలనిమాట నిజమే నీ మాటప్రకారం—మరి నువ్వు చలంమీద దండెత్తడం దేనికి? 'పిలక'—'తిరుచూర్ణం' — 'మూడులింగాలు' — 'పతివ్రత' — పత్రికల్లో

నీఏడుపు, నీఅనుయాయుల ఏడుపులెందుకు? చలంమూలంగానే సమాజమంతా నైతికపతనం అయిందని అఘోరిస్తారేం, మీ అన్నయ్యలు, తమ్ముళ్లు? చలంవేసిన ఆగ్నేయాస్త్రాలు సంఘాన్ని కించిత్తయినా కదలించనపుడు! వాడివల్లనే కుర్ర వాళ్ళు, కుర్రవతులు 'బరి' తెగించిపోతున్నారనీ, కాపరాలు చెయ్యటంలేదనీ, లేచిపోతున్నారనీ రంపరిల్లటం దేనికి?......

"అదీ ...." అని నసిగాడు.

"విను, అతని రచనలు సంఘంలో యిప్పుడిప్పుడే కదలిక ను తీసుకొస్తున్నాయి. అది మీ రచయితలు అందరివల్లా కానిపని. ఆ క్రెడిటు అతనికివ్వటం ఇష్టంలేదుమీకు. అందువల్ల అతని సాహిత్యశరాలు సంఘానికెక్కడా తగల్లేదని కానేపూ, భయంకరంగా గాయాలుచేసి ప్రజల్ని దిగజారుస్తున్నాయని కానేపూ, నిలకడలేకుండా మాట్లాడి కొట్టుకుచస్తున్నారు మీలోమీకే కుదరక తిట్టడం—" అన్నాడు నాగభూషణం.

"అబ్బే! కాదు. చలం గొప్ప రచయిత. అమోఘమైన శైలి. బ్రహ్మాండమైన భావవేగం. గొప్ప రచనా నైపుణ్యం ......కానీ...... ఆబూతునుగురించి రాయటముంది చూశావూ......అది మానుకొంటే......

"బూతునుగురించిరాయటం మానుకోమని వొకరచయితని బ్రతిమాలుకోటంకన్న — అసలు బూతే జరక్కుండా, ఎవ్వరూ లేచిపోకుండా, లేచిపోయేవాళ్ళకు మీరంతా వెళ్ళి అడ్డంపడరాదూ? ఇట్లా, ఇట్లా, ఈ యీ కారణాలవలన లేచి పోతున్నారని రాయటమూ చలంతప్పా! జరుగుతున్నయ్ గనక రాస్తున్నాడు."

"మాంసం తింటామని ఎముకలు మెళ్ళో వేసుకోవడం...."

"మీరంతా 'తప్పు' అనుకొంటున్నది తప్పుకాదని చెప్పటానికే చలం అంత తప్పుగా రాస్తున్నాడేమో నువ్వెప్పుడన్నా ఆలోచించావా?"

"అదిసరే! మరి కథల్లో ఎక్కడా 'తిండి' సంగతి వుండదేం? అన్నంలేకపోతే ప్రేమవుంటుందా మనుష్యులమధ్య ? దీనికేం చెబుతావు?"

"మహాభారతంలో బాడ్‌మింటన్ గురించి వేదవ్యాసుడు ఏం అర్థముంది? ఆయన తోవ వేరు. అందులో దీనిసంగతి అప్రస్తుతమని భావించివుండాలి. ఆమాటకొస్తే, నీ సవాలకు నీవు కథల్లో తిండీ, గుడ్డ, ఏడుపులు, నెత్తురుతప్ప మిగతావి వున్నాయా? ఆ కథానాయికా నాయకులంతా వుచ్చులు బిగించుకొన్నారా? వాళ్ళకి ఎక్కడా సెక్సువుండదేం? ఎందుకంటే ఆ కథలు నీటివిగనక. అంతే చలంలోనూడా!"

"నువ్వెన్నన్నా చెప్పు. జీవితమంతా సెక్సుమయం అనటం శుద్ధపొరబాటు. చలం కాస్తనయం. మరీ యిటీవల వానముతాబయలుదేరింది. వీళ్ళు అన్నాచెల్లెళ్ళ మధ్యగూడ ప్రణయంనడిపి పైగా అదంతా రైటేనని వెధవఫిలాసఫీ దంచటం– పసిపిల్లల్లోగూడ సెక్సువుంటుందనీ, అయితే అదిపెద్దవాళ్ళకమల్లేగాకుండా మరొకరూపంలో వ్యక్తమవుతుందనీ రాతలు పత్రికల్లో......"

సుబ్బారావు యిట్లాఅంటున్నాడు. ఆవేశంతో వెనక్కీ ముందుకువూగుతో, మధ్యమధ్య రతయితలను తిడుతో. వసా

రాలోనుండి సుశీల పెద్దగొంతూ, కిష్టుడివీపుమీద ఫెట ఫెటలూ, వాడిఏడుపూ వినిపించినై.

“ ఏమిటోయ్ ఆగోడవ? ఎందుకు వాణ్ణాట్లా కొట్టడం?” అంటూ నాగభూషణం వసారా వేపుకు వచ్చాడు.

“కొట్టాలా? నరకాలా వీణ్ణి? వేలెడు లేని వెధవగ్గూడ... అన్నీ వెధవబుద్ధులు...” అని మరొకటి కిష్టుడివీపుమీద అంటించి...... “ఈదఫా వాళ్ళింటి వేపు వెళ్ళు, చర్మం వొలుస్తా” అని ఇంట్లోకిపోయింది. నాగభూషణం కుచ్చెళ్ళతో కిష్టుడిచీమిడి, మసికన్నీళ్ళుతుడిచి ఎత్తుకొని మళ్ళీ స్నేహితుల దగ్గరికివచ్చాడు. కిష్టుడు, తండ్రిచంకలో యేడుస్తూనే వున్నాడు యింకా.

“ఏంచేశావు నాన్నా?” అని బుజ్జగించాడు కొడుకుని నాగభూషణం.

“ మరే......నేనే......చిట్టినే.......రోటిచాటునే ......మొగుడూపెళ్లాలఆట ఆడుకొంటూంటేనూ ...... కొట్టింది నాన్నా.”

“ ఓస్. దీనికేనుటోయి ఏడవటం —— వూరుకో. బిస్కట్లు ఆనిక్కొనుక్కొని అమ్మకు పెట్టకుండా——మనిద్దరం—తిందాం.—సరేనా—? వూరుకో”

“ఆనిక్క.........నువ్వు.........అమ్మని........ కొట్టు నాన్నా!”

తండ్రిదగ్గర వాగ్దానం తీసుకున్న కాసేపటికి ఏడుపు ఆపుకొన్నాడు కిష్టుడు.

అందరూ వాళ్ళమామూలు ధోరణిలోపడ్డారు.

"ఈ ఏమిటి? యిందాక ఏదో పిల్లలంటున్నా వే?"

"ఏం లేదు" అన్నాడు సుబ్బారావు ఈసంఘటన జరిగిన తర్వాత ఏమనాలో బోధపడక. విషయం మార్చాడు.

"అయినా తిండికిచ్చినంత ప్రాధాన్యం సెక్సుకివ్వటం మంచిదిగాదు. వారంరోజులు తిండి లేకపోతే మనిషి చస్తాడు. నెలరోజులు సెక్సు లేకపోయినా హాయిగా వుంటాడు. సెక్సు చెప్పుకోదగ్గంత సమస్యగాదు."

"సీతాపతి లక్షాధికారి..."

"ఏ సీతాపతి?"

"గోవర్ధన మిల్ ప్రొప్రయిటరు."

"ఓ"

"లక్షాధికారి. మొఖమల్ పరుపులు, కార్లు, గౌరవం, సొమ్ములు, మంచి ఆహారం, చేతినిండా రూపాయలు ఏం తక్కువ సీతాపతి భార్యకి? అత నో గొప్ప రసికుడు. ఖాదిర్ తో ఎందుకు లేచిపోయింది? మిల్లులో బస్తాలు మోసేకూలివాడు. తిండిగూడా వుండదు వాడికి. తాగుతాడు. రౌడీ. జూదగాడు. ఏంచూసివాడిలో? సీతాపతి ఎంతబతిమలాడినా వొచ్చిందా? వాడితో తన్నించుకుంటూ, అన్నం లేక అరుగులమీదనైనా వుండటానికి వొప్పుకొందిగాని. డబ్బు కారణం అయినా అంతకంటే ఇతర 'యిన్‌స్టింక్ట్స్' చాలా పనిచేస్తుంటాయి జీవితం మీద."

"నీమాటలు వింటుంటే జవాబురాదు చెప్పటానికి. కాని———ఈ సాహిత్యంవల్ల ప్రజలు చెడిపోతున్నారని నా నమ్మకం."

"చెప్పాగా యుందాక. మళ్ళీ మొదలా?"

'ఈ పీడ చలంతోటే ఆఖరనుకొన్నాను. కాకుండా యువక రచయితలదాకా పాకింది. ఇంతమంది ప్రాణాలతో బతికుండగా యిక సంఘం బాగుపడే దెట్లా?'

"ఎందుకు వీళ్ళనుచూచి భయపడటం? మీ స్త్రీలంతా పతివ్రతామణులుగా! పరపురుషుడొచ్చి కావిలించుకొన్నా కామం రేగదుగా? తరతరాల, యుగయుగాలనుంచీ పతివ్రతా ధర్మాలకు, సతీత్వానికి మీ స్త్రీలు ప్రపంచం మొత్తం పేరు మోశారటగా? అన్యపురుషుని అన్నయ్యలాగానో, బాబాయి లాగానో తప్ప మరొకవిధంగా అనుకోవటం చాతగాద నేగా మీవాళ్ళంతా పుస్తకాల్లో రాసిందీ, మీరీనాటికీ మనస్సులో-ఎట్లావున్నా పైకి అంటోన్నదీ. ఇంత మంచివాళ్ళ మనస్సుల్ని ఈ కొంచెం రచనలు ఏంజేస్తాయి? తెలుగు దేశం మొంత్తలోకి వీళ్ళేగా కాస్త ధైర్యంగా బూతుకథలు రాస్తున్నది. వీరుదప్ప మిగతా రచయితలందరు మీవాళ్ళేనాయె. నీతికథలు, నీతి పాటలు, నీతివ్యాసాలు, నీతిబూతులు రాస్తారాయె.యింతమంది మహాయోధులు, కలాయుధాలు తీసుకొని, తెలుగుస్త్రీల పవిత్ర మానాలను లక్షకళ్ళతో కాపలాకాస్తోంటే, ఏం,ఈనలుగురు బూతుకథలు రాస్తే? ఏంపోయింది? వీళ్ళదుర్మార్గ మీ ఆడ వాళ్ళదాక రాకుండా మీరు నీతికథలురాసి వాళ్ళను అణచాలని చూస్తూ నేవుంటిరి. ఎందుకు భయం?"

" నాబోటి పట్టుగొమ్మలు. వూడలు. వుండబట్టే సంఘం కాస్త నిలిచింది. లేకపోతే ఎప్పుడో పులుసులో కలిసిపోయేది,"

“ఈయువకరచయితల శక్తిని ఒప్పుకోలేక ఏండ్రొంకతిరుగుడు రా బ్రదర్!” అన్నాడు నాగభూషణం పకపకనవ్వి.

ఇటాగా మిత్రులందరూ చర్చిస్తున్నారు. వాళ్ళలో చాలామందికి చలంమీద లోలోపల ఆరాధనలు పలుకుతుంటాయి. చాలగొప్పగా జీవితాన్నితరించి, శోధించి అందరూ పైకిఅనడానికిభయపడేవి ధైర్యంగాఅంటాడని, రాస్తాడని, రాసినవి ఆరాధిస్తాడని. వీళ్ళలో మళ్ళీ రెండుతరహాలు.

“వాడు ఎట్లాచస్తేమనకేం? వెధవరాతలురాసి అందర్నీ చెరుపుతున్నాడు.’

“రాతలు ఎట్లావుంటేనేంగనక—రాసిందంతా ఆచరించి చస్తాడు.”

చలంగారూ మీఖర్మం!

ఎండతగ్గింది. సాయంత్రపు నీడలు పొడుగ్గా ఎదుగుతున్నాయితూర్పు వేపుకి.అంతాలేచారు.సుబ్బారావుకుదోవలో కొత్తకొత్తఆలోచనలు కొత్తకొత్తవాదనలు, ఎత్తులు స్ఫురిస్తున్నాయి. ఇవన్నీ యిందాక, నాగభూషణంతో వాదించేటప్పుడు ఎందుకు గుర్తురాలేదా అని విచారించాడు. సమయం చూసుకొని నాగభూషణాన్ని వాడి అభిమానరచయితల్ని బూడిదచేసిపారెయ్యాలనుకొన్నాడు. అట్లా అనుకొంటూనే యింటికొచ్చాడు.

తలుపులు దగ్గరగావేసివున్నాయి. తీసుకొనిలోపలికెళ్ళి, చొక్కా వొంకెకుతగిలించి భార్యను మంచినీళ్ళడిగాడు. పార్వతమ్మ పలకలేదు.

"దీనిబొందె భక్తి. ఎప్పుడూ జపాలే. ఎప్పుడూ తాపళం తిప్పటం, తులసిపూజలు, నోములు—పిడికెడప్పుడు కాసిని మంచినీళ్ళిచ్చే దిక్కులేదు" అంటూ వంటింట్లోకెళ్ళాడు. ఎక్కడా పార్వతమ్మ కనిపించలేదు. వంటింటి గడపమీద కాయితం మడతబెట్టి పైన గరిటె బరువుబెట్టివున్నది. సుబ్బారావు ఆత్రంగా కాగితంవిప్పి చూడసాగాడు.

ఏమండీ!

"నేనుచాలా కాలంనుంచి చూస్తున్నాను. నేననుకొన్న మార్పురాలేదు. మీకథలు, వ్యాసాలు, వాదనలు విన్న తరువాత యికముందువొస్తుందనే ఆశనుకూడా చంపుకొన్నాను. తొలిరోజుల్లో 'ప్రేమ' గా వున్నది కాస్తా మీ అలుపు వల్ల 'నీచం' గానూ, 'తుచ్ఛం'గానూ మారిపోయింది. యిది గృహాచారం! మీరు మంచితిండి బెడుతున్నారు. విలువగలగుడ్డలు, సొమ్ములుతగిలించారు. పదిమందిచేత గౌరవంచేయించారు. కానీ మానవజీవితం యింతటితో ఆగిపోతుందనిభ్రమిశారు. ఈపదార్థాలన్నీయిచ్చే ఉద్దేశాలసంగతి మీరువొదిలేశారు. తిండిదిని నిశ్చేతనవస్తువులకుమల్లె మనుష్యులు పడివుంటారని; మనిషిఐనమీరు ఎట్లాఊహించారో నాకు తెలియటంలేదు. ఒకసారి అనుభవాన్నిరుచిచూచిన తర్వాత మానుకోవటం ఎంతకష్టమో మీకు తెలియలేదనుకుంటాను. ఒకవేళ తెలిసినా, తెలియనట్లు నటిస్తున్నారేమో మరి నాకు తెలియదు.

పనిపాటలతోనూ, యింటిచాకిరీతోనూ సతతమతమయ్యే మనిషికి కామంవుండడం సంభవంకాదని మీరునిర్ణయించుకొన్నట్లు స్పష్టమైంది. అందులోనాభక్తిజపాలుచూసి

మీనిర్ణయానికి బలం సంపాదించుకొని వుంటారు కానీ, విషయమేమిటంటే——నా మనస్సును ఎప్పుడూ మీముందు విడమరచి చెప్పలేదు. మీకంటే ముందుగానే కామాన్ని ప్రకటిస్తే నన్ను తప్పుడుగా అర్థం చేసుకుంటారేమోనని ఊరుకొన్నాను.

మీకు తెలుసనుకొంటాను - ఆబూతుకథలు రాసే కృష్ణమూర్తి——అతనితో పోతున్నాను. అతను బీదవాడని తెలుసు నాకు. అయినా యిష్టం. నన్ను వెదుక్కుంటూ మీరు రావక్కర్లేదు. కనీసం నాకోసం మీరు ప్రయత్నాలు కూడా చెయ్యటం అనవసరం. హాయిగా కాయితాలమీద స్త్రీమానరక్షణ చేస్తూ బతకండి. అయినా మీకథల ప్రకారం మీకు స్త్రీ పనికి రాదుగదా. కామం వుండగూడదుగా మరి. చిక్కులేదు. నీతి రచనలు కూర్చుకొంటూ సంతోషించండి — మృగప్రాయమైన పశుప్రాయమైన——అనాగరికమైన ఆ కామంలోపడి నే కొట్టుకపోతాను.”

పార్వతమ్మ వ్రాలు.